

DÂHİLER SINIFI

Daide Morosinotto

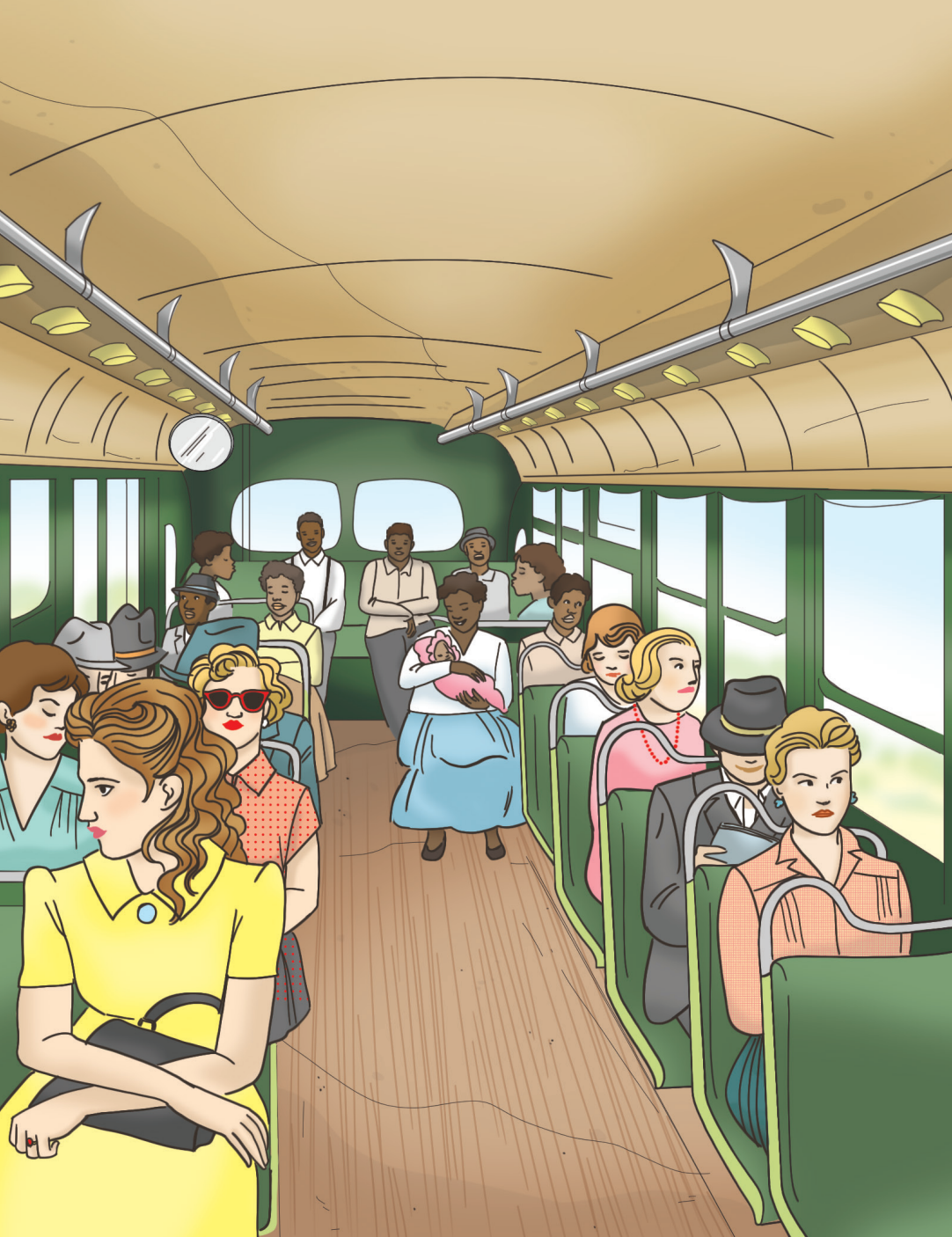
Muhammed Ali

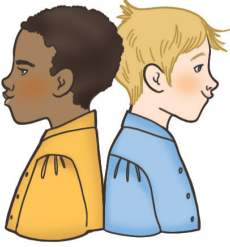
TÜM ZAMANLARIN EN BÜYÜĞÜ

Resimleyen: Roberta Santi

Çeviri: Kemal Atakay

 domingo

Bir zamanlar,

Amerika'da her şey renk temelinde ikiye ayrılmıştı: Beyazlar ayrıydı, siyahlar ayrı. Beyazlar için evler vardı, siyahiler için evler vardı. Beyazlar için restoranlar vardı, siyahiler için restoranlar vardı. Beyazlar için okullar vardı, siyahiler için okullar vardı. Otobüsteki yerler bile ikiye ayrılmıştı.

Ten rengi, insanın kendi seçebileceği bir şey değildir. Cassius Clay, siyahiydi. 17 Ocak 1942'de, Amerika Birleşik Devletleri'nin Kentucky eyaletinin Louisville şehrinde doğmuştu.

Cassius'un babası ressamdı: Dükkânların tabelalarını ve reklam panolarını boyuyor, kilise duvarlarına dini

resimler yapıyor, çocukların odalarına masal kahramanlarının resimlerini çiziyordu.

Annesi ise ev kadınıydı. Mahallede herkes ona *Mama Bird*, yani “Kuş Ana” diyordu, çünkü verandaya küçük bir kafes koymuş, saatlerce hayran hayran onu seyrediyordu.

Cassius çelimsiz bir çocuktur. Hayatta en çok haksızlıklara katlanamıyordu. Nerede bir zorbalıkla karşılaşsa, yumruğunu sıkıp boğazını zorlayarak avazı çıktığı kadar bağır-maya başlıyor ve bütün gece böyle bağır-maya devam edebiliyordu.

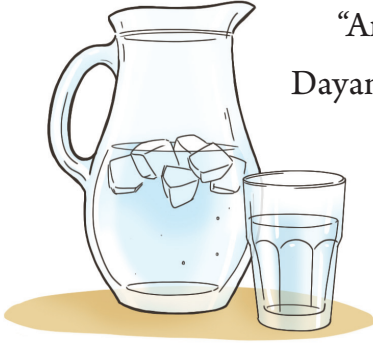
Bir yaz, Cassius ile Mama Bird, Louisville’in merkezinde yürüyüşe çıkmışlardı. Bir süre sonra hava çok sıcak olduğu için ufaklık susamış, annesinden içecek bir şeyler istemişti. Ama annesi yanına su almamıştı.

“Susadım, Mama Bird...”

“Dayan. Birazdan evde olacağız.”

“Ama susadım ben!”

“Biraz sabret, oğlum...”

“Ama çok susadım! Şimdi istiyorum!
Dayanamıyorum!”

Çaresiz kalan annesi, Cassius’un elinden tutup ilk dükkândan içeri girdi. Tezgâhın ardında nazik ve sevimli bir tezgâhtar kız vardı. Kız beyazdı.

“Affedersin, hanım kızım. Oğluma bir bardak su verebilir misin?”

Kız endişeyle etrafına bakındı. “Veremem, hanımefendi.”

“Peki ama niçin?”

“Çünkü siyahi bir çocuğa su verirsem beni işten çıkarırlar. Bana kalsa vermek isterim, gerçekten, ama...”

O noktada Cassius çaresizlikten ağlamaya başladı. Dükkânın sahibi ne olup bittiğine bakmaya geldi. Durumu öğrenince, “Burası beyazlara ait bir dükkân, o yüzden çıkıp gidin lütfen,” dedi. Bunun üzerine çocuk daha yüksek

sesle bağırmaya başladı ve ancak annesi onu eve geri götürünce sakinleşti.

Uğradığı bu haksızlık, çocuğun zihninde derin bir iz bıraktı. Ama Cassius'un hayatını sonsuza dek asıl değiştiren, çok sonraları uğradığı başka bir haksızlık olacaktı.

O sıralar Cassius on iki yaşındaydı ve o öğleden sonra, en iyi arkadaşı Johnny ile birlikteydi. Bisikletle geziyorlardı. Cassius'un babası biraz para biriktirip oğluna yeni, çok güzel, ateş kırmızısı ve çok pahalı bir bisiklet almıştı. Cassius, bisikleti ile gösteriş yapmaktan hiç usanmıyor, Johnny ile ikisi saatlerce mahallede bir aşağı bir yukarı dolaşıyorlardı.

Bir ara yağmur yağmaya başladı.

“Ne yapalım?” diye sordu Cassius.

“Columbia'ya gidelim,” dedi Johnny.

Columbia, mahallenin sosyal etkinliklerinin yapıldığı büyük bir salondur.

“Bugün kermes var, bir sürü insan gelecek. Ayrıca, üstü kapalı bir yer.”

Harika bir fikirdi bu, böylece önde arkadaşı, arkada Cassius Columbia'ya gittiler. Bisikletlerini kapıya yakın bir yere bırakıp içeri girdiler.

Girişte broşür dağıtan bir delikanlı, “Aç mısınız, çocuklar?” diye sordu. “İçeride bedava mısır patlağı ve sandviç veriyorlar!”

Cassius'un karnı zil çalıyordu, Johnny ile birlikte bir şeyler yediler, biraz dolaştılar, sonra tekrar bir şeyler atıştırdılar.

Akşam yediye doğru yağmur dinmiş, iki çocuk patlayınca kadar doymuşlardı. Bisikletlerini almaya gittiler...

“Olamaz,” diye mırıldandı Cassius.

“Ne oldu?”

“Bisikletim yok.”

Cassius’un çok pahalı, ateş kırmızısı yeni bisikletinin yerinde yeller esiyordu. Biri bisikletini çalmıştı.

Bu haksızlığa tahammül edemezdi ama ağlamayacak kadar da büyümüşü artık. Gözyaşlarına kapılmak yerine çok büyük bir öfke kapladı içini.

“O hırsız bulacağım,” diye homurdandı. “Onu yakalayacağım ve işte o zaman... O zaman...”

“Heeey, dur bakalım!” diye onu sakinleştirmeye çalıştı Johnny. “Columbia’nın alt katında bir spor salonu var. Antrenörü Joe Martin aynı zamanda polis. Ona git; ne yapman gerektiğini bilir.”

Cassius koşarak binadan içeri girdi, merdivenden aşağı indi ve hayatında ilk kez kendini bir boks salonunda buldu.

Salonda, tozla karışık leş gibi bir çorap kokusu vardı. Kum torbalarını döven yumruklar, boğuk sesler çıkarıyordu. Cassius antrenman yapan gençleri izlemeye koyuldu. Biri ip atlıyor, diğerleri tavana asılı meşin hız toplarına ardı ardına yumruklar savuruyorlardı. Bir de ring vardı: Burada, üstleri çıplak, kan ter içindeki iki boksör, yumruklarıyla birbirlerine meydan okuyorlardı.

“Hey, sen, delikanlı. Ne yapıyorsun burada?”

Cassius sesin geldiği yöne döndü. Orta yaşlı, beyaz bir adam hemen arkasında bitivermişti. Adam neredeyse keldi, kalan seyrek saçları da iyice ağarmıştı.

“Polis memuru Joe Martin’i arıyorum,” dedi Cassius.

“Tam karşında duruyor,” dedi Joe. “Senin için ne yapabilirim?”

“Biri bisikletimi çaldı ve ben adalet istiyorum!”

“Hım,” dedi Joe. “Ofisime gel ve bana her şeyi anlat.”

Cassius adamın sözünü dinledi ve olayların nasıl geliştiğini tek tek anlattı. Joe, çocuğun söylediği her şeyi not

etti. Sonunda, kel başını kaşıyıp mırıldandı: “Elimden ne gelir, bakacağım.”

“Bisikletimi bulacak mısınız? Onu çalan korkağı bir elim geçirirsem, ona öyle bir ders vereceğim ki...”

Joe bir elini çocuğun omzuna koydu.

“Sakin ol, evlat. Abartma. Hem bu sıska, güçsüz kollarla ne yapabileceğini sanıyorsun?”

Cassius kollarına baktı. Gerçekten de kolları zayıftı.

Adam gülümsedi, masasından bir kâğıt alıp ciddi bir tavırla Cassius’a uzattı.

“Bu kayıt formu,” diye açıkladı. “Burada pazartesiden cumaya, saat altıdan sekize kadar boks yapıyoruz. İlgilenirsen, gel beni bul.”

Bu öneri Cassius’un ilgisini çekmişti. Ertesi gün saat tam altıda bodrum katına geri döndü.

Joe Martin, ne yazık ki, Cassius’un bisikletini kimin çaldığını hiç bulamadı.

Ama o günden sonra, ona boks öğretmeye başladı.

